

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ㊦

Ο ΘΕΟΣ ΣΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ!

Περίληψις τῶν προφητικῶν μαρτυριῶν αἵτινες δεικνύουσι τὴν ἐν τῷ κόσμῳ παρουσίαν τοῦ Ἐμμανουήλ, καὶ ὅτι ἡ Βασιλεία Αὐτοῦ εἶναι ἐν τῷ ἰδρῦσθαι.

« Πόσον ὠραῖο εἶναι ἐπὶ τῶν ὁρέων οἱ πόδες τοῦ εὐαγγελιζομένου, τοῦ κηρύττοντος εἰρήνην! Τοῦ Εὐαγγελιζομένου ἀγαθὰ, τοῦ κηρύττοντος σωτηρίαν τοῦ λέγοντος πρὸς τὴν Σιών, Ὁ Θεός σου βασιλεύει ».

ΕΧΟΝΤΕΣ ὑπ' ὄψιν πάσας τὰς μαρτυρίας καὶ ἀποδείξεις τὰς ἐκτεθείσας ἐν τῷ παρόντι καὶ τοῖς προηγουμένοις τόμοις τοῦ ἀνά χειρας ἔργου, οὐδένα ἔχομεν δισταγμὸν κηρύττοντες εἰς τὸν ἀφωσιωμένον καὶ πιστὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγαπητὴν Αὐτοῦ Σιών, τὴν ἔνδοξον ταύτην ἀγγελίαν: « Ὁ Θεός Σου βασιλεύει! » Ἡ τοσάκις ἐπαναληφθεῖσα προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰσηκούσθη: Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὄντως ἦλθεν. Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν νῦν Βασιλειῶν τῆς γῆς, πρὶν ἢ ἐκπνεύσει ἡ προθεσμία τῆς κυριαρχίας αὐτῶν, αὕτη ἰδρύεται. Οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ εἰσιν ἤδη ἀνασιάντες καὶ ἐξυψωμένοι μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ Κεφαλῆς ἡμῶν. Οἱ δὲ « πόδες », τὰ τελευταῖα μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες παραμένουσιν εἰσέτι ἐν τῇ σαρκί, καταλαμβάνομενοι ἐκ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ δεδοξασμένου πλήθους, οἵτινες ἀνέβησαν ἤδη εἰς τὸ ὄρος (τὴν Βασιλείαν) τοῦ Θεοῦ, ἀντανακλῶσι μέρος τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτῆς δόξης, ὡς ὁ Μωϋσῆς ὁπότε κατήλθεν ἐκ τοῦ ὄρους Σινᾶ. Τὰ πρόσωπα τῶν ἀγγελιαφόρων αὐτῶν λάμπουσιν ἐκ τῆς οὐρανιας ἐκείνης χαρᾶς, ἧτις πληροῖ τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ κατακλύζει τὰ χεῖλη των, ὡς οὗτοι κοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους καὶ μετὰ τοῦ Κυρίου, καὶ πορευόμενοι κηρύττουσιν εἰς πᾶν ἔθνος (ὄρος) τὰς ἀγαθὰς ἀγγελίας τῆς ἀρξαμένης βασιλείας τοῦ Ἐμμανουήλ. Πόσον ὠραῖο εἶναι ἐπὶ τῶν ὁρέων οἱ πόδες τοῦ (οἱ πόδες τοῦ Χριστοῦ) Εὐαγγελιζομένου ἀγαθὰ

χαρας καὶ εἰρήνης τῆς Χιλιετοῦς Αὐτοῦ Βασιλείας, τοῦ λέγοντος πρὸς τὴν Σιών οὐ ἡ Βασιλεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἤρχισε!

Θαυμάσια ἀλήθειαί εἰσιν αὗται — Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐσα ἐν τῷ ἰδρῦεσθαι ὁ Κύριος Ἰησοῦς καὶ οἱ ἀναστάντες ἅγιοι παρόντες ἤδη ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀσχολούμενοι ἐν τῷ μεγάλῳ ἔργῳ τοῦ θεισμοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου, καὶ ἡμεῖς ἐξίσου, ὡς μέλη τοῦ τετιμημένου ἐκ εἴνου σώματος, ὡς «πόδες αὐτοῦ», καίτοι εἰσέτι διατελοῦντες ἐν σαρκί, ἀξιούμεθα νὰ ὤμεν συνεργάται, ὅπως κηρύττωμεν τὰς ἀγαθὰς αὐτὰς ἀγγελίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰδοποιῶμεν αὐτοὺς περὶ τῆς σημασίας τῶν θαυμασιῶν καὶ ἀναστασιτικῶν γεγονότων, ἅτινα δέο νὰ παρασκευάσωσι τὴν ὁδὸν καὶ εἰσυγάγωσι τὴν ἔνδοξον βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης.

Οὗτοι εἶναι ἐκεῖνοι περὶ τῶν ὁποίων προανήγγειλεν ὁ προφήτης, εἰπὼν, «Ἴδου ἦλθε Κύριος ἐν ἀγίαις μυριάσιν αὐτοῦ». «Κύριος ὁ Θεὸς μου θέλει ἔλθεῖ καὶ μετ' Αὐτοῦ πάντες οἱ ἅγιοι». «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ Αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι [οἱ ἄγγελοι, οἱ ἅγιοι Αὐτοῦ διαγγελεῖς] μετ' Αὐτοῦ». «Ποταμὸς πυρὸς [σύμβολον αὐστηρῶν θλίψεων — καιροῦ θλίψεως] ἐξήρχετο καὶ διεχέετο ἀπ' ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Χίλια χιλιάδες ὑπηρετοῦν εἰς Αὐτὸν [οὐχὶ μόνον ἐκ τῶν ἁγίων, ἀλλ' ἀναρίθμητα ἄλλα ὄργανα καὶ μέσα], καὶ μύρια μυριάδες [σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης] παρίσταντο ἐνώπιον Αὐτοῦ τὸ κριτήριον ἐκάθισε καὶ τὰ βιβλία ἠντιώχθησαν». — Ἰούδας 14, Ζαχαρ. ιδ'. 5, Ματθ. κε'. 31, Δαν. ζ'. 10.

Τοιαύτη εἶναι ἡ παροῦσα θέσις τῶν πραγμάτων. Ὁ μέγας κριτὴς ἦλθεν — οὐχὶ ὡς εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλευσιν, ἐν σώματι ταπεινώσεως, διὰ θυσίαν, ἀλλ' ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ ὡς πνευματικὴ ὑπόστασις, περιβεβλημένος μὲ δόξαν θείας ἐξουσίας, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἰεχωβά, ὅπως καταβάλλῃ τελείως καὶ διαπαντὸς τὸ κακὸν καὶ πᾶσαν ἀδικίαν, καὶ ἐπαναφέρῃ πάντας τοὺς θέλοντας ἐκ τοῦ ἀπολελυτρωμένου γένους εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὸν Θεὸν, τελειότητα ὑπάρξεως καὶ αἰωνίαν ζωὴν. Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἤδη φανερόν: ἡμεῖς ἀξιούμεθα νὰ γνωρίζωμεν αὐτὸ ἤδη ὡς οὐδέποτε πρό-

τερον ἢ διάνοιξις τῶν βιβλίων τῆς θείας ἀποκαλύψεως θέλει ταχέως συμπληρωθῆ. Ἡ κρίσις τοῦ κόσμου ἄρχεται ἤδη ἐπὶ τῶν ἰδρυμάτων τοῦ κατ' ὄνομα Χριστιανισμοῦ, τὸ δὲ μέγα ἔργον, τὸ οὕτως ἀρξάμενον, κατὰ τρόπον μηδεμίαν προδίδοντα ὑποψίαν εἰς τὸν κόσμον, θέλει προχωρεῖ πρὸς τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ συμπλήρωσιν, τὴν παρὰ τοῦ Κυρίου, τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν πραγγελθεῖσαν, μέχρις οὗ ὁ κόσμος σύμπας ἀχθῆ νὰ ἀποβλέψῃ πρὸς Ἐκεῖνον τὸν Ὅποῖον ἐξεκέντησαν ὡς τὸν παρὰ Θεοῦ σταλέντα Λυτρωτὴν καὶ Ἐλευθερωτὴν, ἀκριβῶς ὡς οἱ ἅγιοι ἐπὶ αἰῶνας «ἀπέβλεπον εἰς τὸν Ἰησοῦν» τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεως αὐτῶν. * Ἡ κρίσις, ὁ λογαριασμός, ἧτις ἄρχεται ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, θέλει ταχέως διαδοθῆ καὶ συμπεριλάβει πάντα τὰ ζῶντα ἔθνη ἐν δὲ τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ καὶ τάξει πᾶσαι αἱ ἰσχυραὶ στρατιαὶ τῶν νεκρῶν θέλουσιν ἀχθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον τὰ δεδοξασμένα μέλη τῆς Βασιλείας, πέραν τοῦ καταπειάσματος ἐργάζονται διακανονίζοντες τὴν κατεύθυνσιν τῶν νῦν γεγονότων, καὶ παρασκευάζοντες τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἔνδοξον βασιλείαν, οἱ ἐντεῦθεν τοῦ καταπειάσματος ζῶντες ἔχουσιν ἐπίσης σπουδιάον ἀνὰ χεῖρας ἔργον. Ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν εἶναι νὰ συνάξωσιν ὁμοῦ τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ σφραγίσωσιν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν (διανοητικῶς) μὲ τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας (Ἀποκλ. ζ'. 3), νὰ διαχωρίσωσιν τὸν σῆτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων διὰ τοῦ δρεπάνου τῆς παρουσίας ἀληθείας, καὶ κηρύξωσιν εἰς τὴν Σιών τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἀγγελίαν — «Ὁ Θεὸς σου βασιλεύει». Καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ ἐξίσου προβαίνει γοργῶς πάντες δὲ οἱ πιστοί, οἱ ἐσφραγισμένοι, ἀσχολοῦνται ἀλληλοδιαδόχως σφραγίζοντες ἄλλους ταχέως δὲ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον θέλει συμπληρωθῆ — πάντων τῶν ἐκλεκτῶν συναγομένων καὶ ἐνδοξαζομένων.

Μακαρία ἦν ἡ πρὸς τὰ πρῶτα μέλη τῆς Ἐκκλησίας γενομένη ὑπόσχεσις, ὅτι Ἐκεῖνος. Ὁν εἶδον ἀπερχόμενον, ἤθελεν ὄντως ἐλθεῖ καὶ πάλιν καὶ μακαρία ὑπῆρξεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐπιφανείας Αὐτοῦ εἰς τοὺς καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας δοκιμα-

σθέντας καὶ καταδιωχθέντας πιστοὺς, οἵτινες ἀνυπομόνως ἀπέβλεπον διὰ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ μέχρις οὗ ἐκοιμήθησαν ἐπὶ τῆ πίστει καὶ ἐλπίδι ἐξεγέρσεως αὐτῶν καθ' ὁμοιότητα Αὐτοῦ ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον μακάριοι εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν, ὧ ἅγιοι τῆς σήμερον, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν βλέπουν καὶ τὰ ὦτα ὑμῶν ἀκούουσι τὰ σημεῖα τῆς ἀπ' αἰώνων ἀπεκδεχομένης ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐν τῇ κατ' ὄνομα Σιών, ὡς ὁ Προφήτης Ἡσαίας προεῖπεν, οἱ ἁμαρτωλοὶ, οἱ λησμονήσαντες ἢ ἀμελήσαντες νὰ τηρήσωσι τὴν διαθήκην αὐτῶν μετὰ τοῦ Κυρίου, τρομάζουσι τὰ ζοφερὰ νέφη τὰ σκοιίζοντα τὴν λαμπρότητα τοῦ προσώπου Αὐτοῦ, καὶ τρόμος κατέλαβε τοὺς ὑποκριτάς, ἢ ἀληθῆς Σιών, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως, βλέπει τὸν Βασιλέα ἐν τῇ ὠραιότητι αὐτοῦ, καὶ διορᾷ τὴν γῆν τὴν μακρὰν — τὴν γῆν τοῦ σίτου καὶ οἴνου, τὴν ἔνδοξον κληρονομίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἰσχυρὸς Βασιλεὺς καὶ μέγας Ἐλευθερωτῆς ἦλθεν ὅπως ὁδηγήσῃ τὸ πεπτωκὸς γένος — γῆν τῆς ὁποίας ὁ κάτοικος δὲν θέλει λέγει, Ἡτιόνησα διότι ὁ λαὸς ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ θέλει λάβει ἄφεσιν ἀνομίας — Ἡσα. λγ'. 14, 17, 24.

Τὴν ἔνδοξον ἐκείνην γῆν, τὸν ἐκ νέου ἀποκατασταθέντα αὐτὸν Παράδεισον, διακρίνομεν ἡμεῖς ἤδη διὰ μέσου τῶν χιλίων ἐτῶν. Ἐν ἄσμασι δὲ χαρᾶς, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Μεγαλειτέρου τοῦ Μωϋσεως Προφήτου αὐτοῦ, ὅστις εἶναι ἤδη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἡ θριαμβευτικὴ στρατιὰ τῶν λελυτωμένων θέλει ἀχθῆ διὰ μέσου τῆς μεγαλοπρεποῦς λεωφόρου τῆς ἀγιότητος πρὸς τὴν ὠραίαν γῆν τῆς ἀναπαύσεως ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου καὶ παντὸς κακοῦ.

«Ψαλμωδήσατε εἰς τὸν Κύριον οἱ ὅσοι Αὐτοῦ, καὶ ὑμνεῖτε τὴν μνήμην τῆς ἀγιωσύνης Αὐτοῦ. Διότι ἡ ὄργη Αὐτοῦ [ἦτις ἀναγκαίως θέλει ἐκδηλωθῆ ἐν τῇ μεγάλῃ θλίψει, ἦτις μέλλει ταχέως νὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου] διαρκεῖ μίαν μόνην στιγμήν, ζωὴ ὅμως εἶναι ἐν τῇ εὐμενείᾳ Αὐτοῦ. Τὸ ἔσπερας δύναται νὰ συγκατοικήσῃ κλαυθμὸς, ἀλλὰ τὸ πρῶτ' ἔρχεται ἀγαλλίασις». Πάραυτα δὲ ὁ παιδευθεὶς καὶ ἐπιστραφεὶς κόσμος θέλε ἀναλαβεῖ ἐν χορῷ τὴν δοξολογίαν καὶ

ψάλλει «Μετέβαλλες εἰς ἐμὲ τὸν θρῆνόν μου εἰς χαρὰν, ἔλυσας τὸν σάκκον μου, καὶ μὲ περιέζωσας εὐφροσύνην διὰ τὰ ναυαλωδῆ εἰς Σὲ ἡ δόξα μου καὶ τὰ μὴ σιωπᾶ. Κύριε, ὁ Θεὸς μου, εἰς τὸν αἰῶνα θέλω σὲ ὑμνεῖ» — Ψαλμ. λ'. 4, 5, 11, 12.

Ἀνακαλέσατε ἤδη εἰς μνήμην τὰς βαθμίδας τὰς στερεῶς ἔδρευμένους ἐν τῷ «βεβαιότερῳ λόγῳ τῆς προφητείας,» διὰ τῶν ὁποίων ἐφθάσαμεν εἰς τὴν εὐφραίνουσαν τὴν καρδίαν καὶ διεγείρουσαν τὴν ψυχὴν γνῶσιν ταύτην. Ὅποθεν ἡμῶν εὐρίσκονται πάντα τὰ περιβλεπτα προφητικὰ σημεῖα, ἅτινα δεικνύουσι τὴν ἐποχὴν ταύτην ὡς τὴν μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον χρονικὴν περίοδον εἰς ὅλην τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν. Τὰ σημεῖα ταῦτα κατέδειξαν ἡμῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1873 ζῶμεν εἰς τὴν ἐβδόμην χιλιετηρίδα, ὅτι ἡ προθεσμία τῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου κυριαρχίας τῶν ἐθνῶν, «Οἱ Καιροὶ τῶν Ἐθνῶν θέλουσι ἐκπνεύσει μετὰ τοῦ 1914, καὶ ὅτι ἡ ἔλευσις Ἐκείνου, Ὅστις δικαιοῦται ν' ἀναλάβῃ τὴν κυριαρχίαν αὐτὴν, μαρτυρεῖται ὡς λαβοῦσα χώραν εἰς τὸ 1874. Τὰ σημεῖα ταῦτα κατέδειξαν ἡμῖν ὅτι, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν Ἐθνικῶν αὐτῶν Βασιλέων, πρὶν ἢ προθεσμία τῆς ἐξουσίας αὐτῶν λήξει, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ θέλει ἀναστήσει Βασιλείαν, καὶ ὅτι ἡ ἀνάστασις ἢ ἴθρυσις τῆς Βασιλείας ταύτης ἐξακολουθεῖ ὄντως ἐπιτελουμένη ἀπὸ τοῦ 1878 ὅτι ἡ ἀνάστασις τῶν ἐν Χριστῷ νεκρῶν ἐγένετο, καὶ ὅτι, ἐπομένως, ἀπὸ τοῦ χρόνου Ἐκείνου, οὐχὶ μόνον ὁ Κύριος καὶ Κεφαλὴ ἡμῶν εἶναι ἀοράτως παρὼν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι ἢ ἀγγελιοφόροι αὐτοῦ εἰσιν ἐπίσης παρόντες μετ' Αὐτοῦ. Παρατηρητέον δὲ πρὸς τούτοις ὅτι, ἡ ἀνάστασις τῶν ἐν Χριστῷ νεκρῶν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀναστάσεως τῆς Κεφαλῆς τοῦ σώματος. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἔλαβε χώραν τρία καὶ ἡμισυ ἔτη μετὰ τὴν ἔλευσιν Αὐτοῦ ὡς Μεσσίου, εἰς τὸ 29 μ. Χ., ἡ δὲ ἀνάστασις τοῦ σώματος Αὐτοῦ, τῆς ἐκκλησίας, ἐγένετο, ὡς εἶδομεν, εἰς τὸ ἔτος 1878, τρία καὶ ἡμισυ ἔτη μετὰ τὴν δευτέραν Αὐτοῦ ἔλευσιν, ἐπισυμβᾶσαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874.

Ἡ προφητεία ὑπέδειξεν ἡμῖν ὡσαύτως τὸν τρόπον τῆς

ἐπιστροφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, οὕτως ὥστε, καίτοι Αὐτὸς εἶναι παρών, ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν νὰ ἴδωμεν εἴτε Αὐτὸν ἢ τοὺς ἀναστάντας ἁγίους, οἵτινες εἶναι ἤδη ὅμοιοι μὲ Αὐτὸν εἰμὴ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως, — τῆς πίστεως εἰς τὸν «βέβαιον λόγον τῆς προφητείας,» καίτοι ἐμάθομεν ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες ἤδη τοὺς «πόδας τοῦ Χριστοῦ» θέλουσι μετ' οὐ πολὺ ἀλλαγῆ εἰς τὴν αὐτὴν ἔνδοξον πρὸς Αὐτὸν ὁμοιότητα. Τότε πάντες ἔσονται πνευματικαὶ ὑποστάσεις ὡς Αὐτὸς, ὡς ὁ Χριστὸς, καὶ ὡς πάντες οἱ ἀναστάντες ἅγιοι, οἵτινες εἰσιν ἤδη μετ' Αὐτοῦ, καὶ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ ἴδωσιν Αὐτὸν καθὼς ἔστι (Α'. Ἰωάν. γ'. 2.) Εἶδομεν δ' ἐπίσης ὅτι ἡ ἔλευσις τοῦ προλεχθέντος Ἠλία καὶ τοῦ προφητευθέντος Ἀνθρώπου τῆς Ἀνομίας, οἵτινες ἔμελλον νὰ προηγηθῶσι τῆς ἐλεύσεως Αὐτοῦ, εἰσιν ἤδη γεγονότα τετελεσμένα.

Ὑπεδείξαμεν, ὡσαύτως, τὰς ὠρισμένας χρονολογίας ἐφ' ὧν ὁ Προφήτης Δανιὴλ ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν ἡμῶν. Αἱ 2,300 ἡμέραι δεικνύουσι τὸ 1846 ὡς τὸν χρόνον καθ' ὃν τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ ἤθελε καθαρισθῆ ἀπὸ τὰς μολυσματικὰς πλάνας καὶ ἀρχὰς τῆς Παπwsύνης, καὶ εἶδομεν ὅτι ὁ καθαρισμὸς ὄντως ἐπετελέσθη τότε. Εἶδομεν, ἀκολουθῶν, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν 1260 ἡμερῶν, ἢ τοῦ καιροῦ τῶν καιρῶν καὶ τοῦ ἡμίσεως καιροῦ τῆς Παπικῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας πρὸς διωγμούς, καὶ τὴν τότε, κατὰ τὸ 1799, ἔναρξιν τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ. Εἶδομεν τίνι τρόπῳ αἱ 1290 ἡμέραι σημειοῦσι τὴν ἀρχὴν τῆς κατανοήσεως τῶν μυστηρίων τῆς προφητείας κατὰ τὸ ἔτος 1829, ἧς ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ μέγα κίνημα τοῦ 1844, τὸ γνωστὸν ὡς τὸ Κίνημα τῆς Δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, ὁπότε, συμφώνως πρὸς τὴν πρόρρησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, αἱ φρόνιμοι παρθένοι ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν τοῦ Νυμφίου, τριάκοντα ἔτη πρὸ τῆς πραγματικῆς Αὐτοῦ ἐλεύσεως. Ἐπίσης εἶδομεν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προρρηθείσης βραδύτητος, καὶ ὅτι ἐπὶ τριάκοντα καὶ πέντε ἤδη ἔτη ἡ μεσονύκτιος κραυγὴ, «Ἴδοὺ ὁ Νυμφίος!» ἐξαγγέλλεται ὁλονέν. Παρατηρήσαμεν δ' ἀκολουθῶν μετ' ἐξαιρέτου ἀγαλλιάσεως ὅτι αἱ 1,335 ἡμέραι καταλήγουσιν εἰς τὸ 1874, καὶ δεικνύουσι τὸ ἔτος αὐτὸ ὡς τὴν ἀκριβῆ χρονολογίαν τῆς

ἐπιστροφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀπὸ τοῦ καιροῦ δ' ἐκείνου ἐλάβομεν πείραν τῆς ἐπαγγελλομένης ἐκείνης μακαριότητος — διὰ τῶν σαφesiάτων ἀποκαλύψεων τῶν θαυμασίων μυστηρίων τοῦ θείου σχεδίου.

Μετὰ ταῦτα εἶδομεν τὸ μέγα ἔργον τοῦ θεισμοῦ, ἀρχίσαν εἰς τὸν ὠρισμένον αὐτῷ καιρὸν καὶ τάξιν, εἰς τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1874, βαθμιαίως μὲν καὶ σιωπηρῶς, πλὴν ἀπροσκόπως καὶ ταχέως προχωροῦν. Εἶδομεν τὸ δέσιμον τῶν ζιζανίων εἰς δέσμας, καὶ τὴν σύναξιν τοῦ σίτου. Ὅποια δὲ εὐλογία καὶ χαρὰ προσγίνεται ἡμῖν διὰ τῆς βεβαιώσεως ὅτι ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ 1878, ὁπότε ὁ Βασιλεὺς ἔλαβε τὴν μεγάλην Αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἤρχισε τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναστάσεως τῶν κεκοιμημένων ἐν τῷ Ἰησοῦ, δὲν παρίσταιται πλέον ἀνάγκη ὅπως τὰ μέλη Αὐτοῦ «κοιμῶνται» καὶ ἀναμῶνται τὴν δόξαν, ἀλλ' ὅτι δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἡ σιγμὴ τῆς τελειώσεως τοῦ δρόμου αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου εἶναι ἡ σιγμὴ τῆς χαρμoσύνου «ἀλλαγῆς» αὐτῶν εἰς τὴν πλήρη τελειότητα τῆς θείας φύσεως καὶ ὁμοιότητος. «Ὅντως, Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι» καὶ εἰς τὸ ἐξῆς. Ἀναπαύονται μὲν ἀπὸ τῶν κόπων αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτῶν ἐξακολουθοῦσι καθότι τὸ πέραν τοῦ καταπειάσματος ἔργον εἶναι τὸ ἴδιον ἔργον ἐν τῷ ὁποίῳ ἀσχολοῦνται πάντες οἱ νικῶντες εἰς τὸ ἐντεῦθεν τοῦ καταπειάσματος διαμέρισμα ἐξαιρέσει μόνον ὅτι, διὰ τοὺς εἰσελθόντας ἤδη εἰς τὴν δόξαν τῆς θείας φύσεως, τὸ ἔργον δὲν εἶναι πλέον κοπιῶδες, καὶ δὲν στοιχίζει πλέον κοπιαστικὰς θυσίας.

Ἐπιπροσθείως δὲ πρὸς πάντα ταῦτα βλέπομεν τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπιστροφῆς τῆς θείας εὐμένειας πρὸς τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα ἐκδηλουμένας ἤδη διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς πωρώσεως αὐτῶν καὶ τῆς κατὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ προκαταλήψεώς τῶν, διὰ τῆς διανοίξεως εἰς αὐτοὺς τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας καὶ τῆς ἐκδιώξεως αὐτῶν ἀπὸ ἄλλων χωρῶν τοῦ κόσμου, ὡς ἐπίσης διὰ τῆς ἐπανακαμπιούσης ἐφορίας αὐτῆς ταύτης τῆς Παλαιστίνης. Τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα σημεῖα καὶ μόνον, κεχωρισμένως ἀπὸ τῶν προφητικῶν Χρονολογιῶν καὶ καιρῶν, εἶναι ἐπαρκεῖς ἰσχυραὶ μαρτυρίαι τοῦ ὅτι ζῶμεν εἰς τὸ

τέλος τοῦ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἐκκλησίας ἢ τάξεως τῆς Βασιλείας ὠρισμένου αἰῶνος, συνεπεία τῆς ὀριστικῆς τῶν Γραφῶν διαβεβαιώσεως ὅτι ἡ πώρωσις καὶ ἡ ἐν ἀπορρίψει κατάστασις τῶν ἠθελον μόνον ἐξακολουθήσει μέχρις οὗ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐκλεγῶσιν.

Ἰστιάμενοι οὕτως, ὡς ὄντως διατελοῦμεν, εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐποχὴν τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ, καὶ εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τοῦ θερισμοῦ τοῦ αἰῶνος, καὶ ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἐνώπιον ἡμῶν μέλλον διὰ τὴν ἐπίλυσιν πάντων τῶν περιπλόκων ζητημάτων τῶν πυρειώδους καταστάσεως καιρῶν αὐτῶν ἐντὸς τοῦ βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος τῶν ἐξ ἐπομένων ἐτῶν, πόσαν σοβαρὰ καὶ σύντονα εἶναι τὰ αἰσθήματα τῶν τρεφόντων πίστιν εἰς τὸν βέβαιον λόγον τῆς προφητείας. Τὰ σπουδαιότατα καὶ περίπλοκα ζητήματα τὰ ὅποια θέλουσι καταλήξει εἰς τὴν μεγάλην θλίψιν, περὶ ἧς ὁ Δανιὴλ προγνωρίζει ἡμῖν, συνταράσσουσιν ἤδη τὸ δημόσιον φρόνημα, καὶ ταχέως προσεγγίζουν εἰς τὴν τρομερὰν αὐτὴν κρίσιν. Ἀλλὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν κρίσιν τῆς «ἡμέρας τῆς ἐκδικήσεως» καὶ «ὀργῆς» ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, ἀνάγκη νὰ ἀφήσωμεν πρὸς ἐξέτασιν εἰς ἓνα ἐκ τῶν μεθεπομένων τόμων, καθότι τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ μέγα καὶ πολὺ σπουδαῖον διὰ τὸν χῶρον τοῦ παρόντος τόμου. Ἄς χαίρωμεν ὁμῶς ἐπὶ τῷ γεγονότι, ὅτι πέραν τῆς θλίψεως καὶ πέραν τῆς βοηθητικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, διαβλέπομεν τὴν ἔνδοξον γῆν τῆς ἀναπαύσεως, τὴν μακαρίαν καὶ αἰωνίαν κληρονομίαν ἀπολελυτρωμένου καὶ παλινορθωθέντος γένους.

Θαυμαστοὶ ὄντως καιροὶ εἶναι οὗτοι, καὶ ἐντούτοις ἐλάχιστοι παρέχουσι προσοχὴν εἰς τὸν βέβαιον λόγον τῆς προφητείας, καὶ συνεπῶς τὸ μέλλον διαβλέπεται παρὰ πλείστων ἀνθρώπων ἐξ ἀπόψεως τῶν ἐνδείξεων τοῦ παρόντος. Οἱ ἄνθρωποι βλέπουσι τὰ γοργῶς συσσωρευόμενα νέφη, ἀλλ' οὐδὲν δύνανται νὰ γνωρίζωσι περὶ τοῦ μεγάλου αὐτῶν προορισμοῦ, εἰμὴ διὰ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ μόνον.

Ναί, ἀγαπητὲ ἡμῶν Ἀντιρωτὰ καὶ Κύριε, ἀναγνωρίζομεν ἤδη τὴν ἀγαπητὴν Σου παρουσίαν, καὶ ἀγαλλώμεθα ἐπὶ ταῖς μαρτυρίαις καὶ ἀποδείξεσι τῆς ἰδρύσεως τῆς φιλανθρώπου

Σου Βασιλείας ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἡμῶν ταύτῃ. Αἱ καρδίαι ἡμῶν πλημμυροῦσιν ἐξ εὐγνωμοσύνης βλέποντες τὰς συμπιπούσας ἀκτῖνας τῆς θείας μαρτυρίας — ἐκ τοῦ νόμου, τῶν προφητῶν, τῶν ἀποστόλων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μέξρι τοῦδε δυσνοήτων λόγων Σου, καὶ προσέει ἐκ τῶν ἀπ' αἰῶνων κεκρυμμένων μυστηρίων τοῦ θαυμασίου «Μάρτυρος» τῆς Αἰγύπτου — ουγκεντρουμένων πασῶν ἐπὶ μιᾶς ἐνδόξου ἐστίας, καὶ δεικνυουσῶν εἰς τοὺς πιστεύοντας ὁπαδούς Σου, ὅτι ἡ ἐνδοξος ἡμέρα μέλλει ὄσον οὐπω νὰ ἀνατείλῃ, καίτοι νέφη καὶ παχυλὴ σκοτία ἀποκρύπτουσιν εἰσέει τὴν δόξαν Σου ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων, ἐξαιρέσει τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως τῶν μεμνηστευμένων Σου. Ἐν τῷ ἀκτινοβόλῳ αὐτῷ φωτὶ τῆς ἐστίας ταύτης, πολύτιμα κειμήλια, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἐκ τῶν ἀνεκτιμῆτων ἀληθειῶν Σου φωτοβολοῦσι μετὰ αἴγλης ἀγνώστου μέξρι τοῦδε, ἡ δὲ μαγικὴ Σου παρουσία ἀντιανακλᾶται παρὰ πάντων αὐτῶν.

«Εὐφραίνεσθε, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ, καὶ ὑμνεῖτε τὴν μνήμην τῆς Ἀγιωσύνης Αὐτοῦ». «Κροτήσατε χεῖρας πάντες οἱ λαοί: Ἀλαλάξατε εἰς τὸν Θεὸν ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως. Διότι ὁ Κύριος εἶναι ὑψιστος Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν».

*

Σ. Μ. — Ἐπισυνάπτοντες ἐνταῦθα τὴν «Μαρτυρίαν τῆς Μεγάλης Πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου, τοῦ Λιθίνου τούτου Μάρτυρος καὶ Προφήτου τοῦ Θεοῦ», ἣτις ἀποτελεῖ θαυμασίαν καὶ ἐκπληκτικὴν ἐπιβεβαίωσιν πασῶν τῶν ἐν τοῖς δύο προηγουμένοις τόμοις καὶ τῶν ἐν τῷ παρόντι ἐκτεθεισῶν ἀληθειῶν, σημειοῦμεν ὅτι, καίτοι τὴν Μαρτυρίαν ταύτην ἐξεδώκαμεν πρό τινος ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει, ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, ἡ μονογραφία ἐκείνη, ἐν τούτοις, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἀνὰ χεῖρας Γ' Τόμου, καὶ εἶναι τὸ Δέκατον τοῦ παρόντος Τόμου Κεφάλαιον. Τούτου ἕνεκα, ἵνα καὶ τὸ ἔργον ἐκδοθῇ κατὰ πάντα ὁμοιον τῷ Ἀγγλικῷ πρωτοτύπῳ, καὶ ὅπως, ἀφ' ἑτέρου, μὴ στερηθῶσι τὸ περὶ τῆς Μεγάλης Πυραμίδος κεφάλαιο ὅσοι τυχόν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ δὲν θὰ εἶχον τὴν εἰς ἰδιαιτέρον τεῦχος ἐκδοσὶν του, ἐκρίναμεν ἐπιβαλλομένην τὴν προσθήκην τοῦ Δεκάτου τούτου κεφαλαίου, ὡς τοιούτου, διὰ τὴν αὐτοτέλειαν τοῦ ἔργου.